

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἰσοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑσωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσόσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ος.

Ἐν Ἀθῆναις τὴν 13 Ἰανουαρίου 1896

Ἔτος 18^{ον}.—Ἀριθ. 2

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΙΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

(Συνέχεια ἔξω σελ. 1)

—Τότε λοιπὸν βγάλε δύο γράμματα ἀπὸ τὸ ὄνομά σου καὶ ἄς γίνῃ Κ α ἰ σ' Τάχα δὲν ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ κάμωμεν ὅ,τι μας ἀρέσει;

—Ἄ! Εὖγε Κορνηλία, νὰ μου ζήσης! Ἀπὸ ἰδέες δά, πάντα σοῦ ἔρχονται λαμπρές. Ἀλλ' ἂν πρόκηται νὰ βγάλωμεν δύο γράμματα ἀπὸ τὸ ὄνομά μου, ἐγὼ προτιμῶ νὰ βγάλωμεν τέσσαρα ἀπὸ τὸ 'δικό σου.

—Ἀπὸ τὸ ὄνομά μου;

—Ναί, ναι... ἀπὸ τὸ ὄνομά σου. Θὰ πάρωμε μόνον τὸ τέλος: Ἡ λ ἰ α.

—Ἄ, Καίσαρ!

—Σ' ἀρέσει νὰ βλέπῃς τὸ ὄνομά σου 'ςτὸ θησαυροφυλάκιόν μας ἔ; πές μου το λοιπὸν!

—Ἀφοῦ το θέλεις ἐσύ, γιατί ὄχι; εἶπεν ἡ Κορνηλία μετὰ τρυφερότητος καὶ στοργῆς.

Καὶ ὅλη χαρά, ἡσπάσθη τὸν ἀξιόλογον ἄνδρα τῆς μετὰ πολλῆς ζωηρότητος.

Καὶ ἰδοὺ πῶς, μετὰ τὸν συνδυασμὸν αὐτόν, οὐδεὶς μὴ γνωρίζων τὴν λέξιν Ἡ λ ἰ α θὰ ἠδύνατο νανοῖξῃ τὸ ταμεῖον τοῦ οἴκου Κασκαμπέλ.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν τὰ παιδιὰ ἐπανήλθον μὲ τὰ ὀψώνια, χοιρομήριον, βωδινὸν κρέας, πατάτες μεγάλες σὰν πεπόνια καὶ δαυκία μακρὰ ἕνα πῆχυν. Ὡς πρὸς τὸ ποτὸν ὑπῆρχε μεγάλη δυσκολία ποῖον νὰ ἐκλέξουν ἐκ τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων, τὰ ὅποια βρέχουν τοὺς Ἀμερικανικοὺς λάρυγγας. Ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισαν νὰ πίοῦν ζῦθον ἀφρώδην καὶ ἀπὸ ἓν ποτήριον σέ ρ υ.

Ταχέως ἡ Κορνηλία, βοηθουμένη ὑπὸ τοῦ Μακρολέλεκα, τοῦ συνήθους βοηθοῦ τῆς, ἔστρωσε τὴν τράπεζαν καὶ παρίθεσε τὸ γεῦμα εἰς τὸ δεύτερον διαμέρισμα τῆς ἀμάξης, τὸ ὅποion ἐχρησίμευεν ὡς αἴθουσα συγχρόνως καὶ τραπεζαρία,

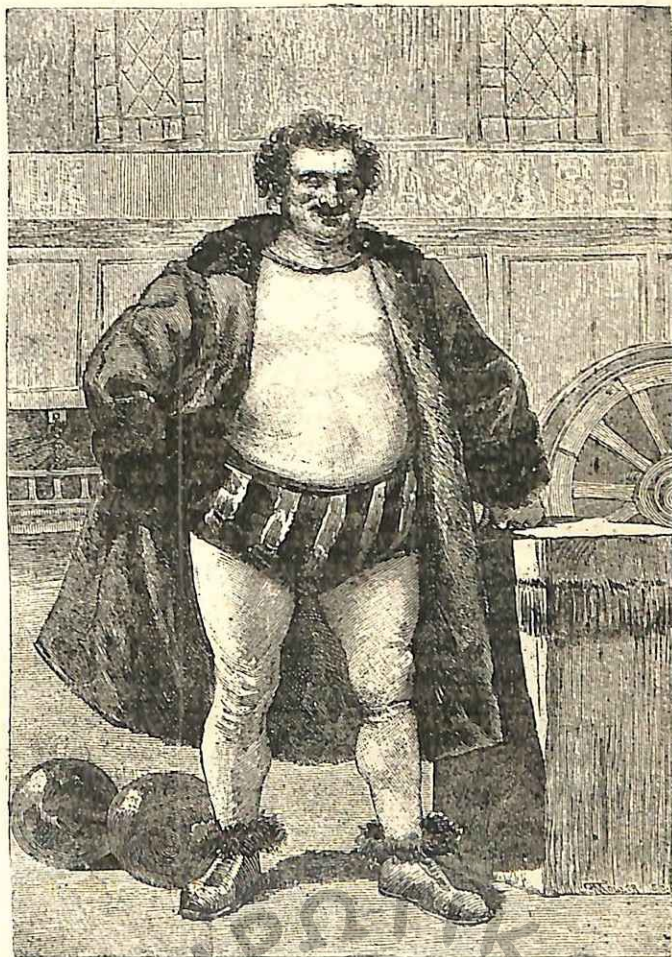
διότι εἶχε πάντοτε καλὴν θερμοκρασίαν, διατηρουμένην ὑπὸ τῆς ἐστίας τοῦ μαγειρείου. Ἐφαγον οὕτω πάντες καὶ ἡφράνθησαν μετ' ὀρέξεως περισσῆς, τὴν ὁποίαν ἐδικαιολογεῖ τὸ ἔκτακτον τῶν περιστάσεων.

Μετὰ τὸ γεῦμα ὁ Κασκαμπέλ ὠμίλησεν ὡς ἐξῆς, μὲ τὸ ἐπίσημον ἐκεῖνο ὕφος, μὲ τὸ ὁποῖον ὠμίλει συνήθως πρὸς τοὺς θεατάς.

—Αὔριον, τέκνα μου, ἐγκαταλείπομεν τὸ Σακραμέντον, τὴν φιλόξενον αὐτὴν πόλιν καὶ τοὺς εὐγενεῖς τῆς κατοίκους, πρὸς τοὺς ὁποίους ἐκφράζομεν τὴν εὐγνωμοσύνην μας ἄνευ διακρίσεως χρώματος, εἴτε ἐρυθροῦς, εἴτε μαύρους, εἴτε λευκοῦς.

Ἀλλὰ τὸ Σακραμέντον εἶνε εἰς τὴν Καλιφορνίαν καὶ ἡ Καλιφορνία εἶνε εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἡ δὲ Ἀμερικὴ δὲν εἶνε εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἡ πατρίς εἶνε πάντοτε πατρίς καὶ ἡ Γαλλία εἶνε εἰς τὴν Εὐρώπην, νομίζω δὲ ὅτι εἶνε καιρὸς πλέον νὰ μας ἐπανίδῃ ἡ Γαλλία κατόπιν μακρᾶς, πολυετούς ἀπουσίας. Ἀπεκτίσαμεν περιουσίαν, Κυρίως εἶπεῖν, ὄχι! Ἐν τούτοις εἴμεθα κάτοχοι ἀρκετῶν δολλαρίων, τὰ ὅποια θὰ φαντάξουν μέσα εἰς τὸ χρηματοκιβώτιόν μας, ὅταν θὰ τάλλαξωμεν μὲ χρυσὰ ἢ ἀργυρὰ γαλλικὰ νομίσματα.

Ἐν μέρῳ τῶν χρημάτων αὐτῶν θὰ μας χρησιμεύσῃ διὰ νὰ περάσωμεν τὸν Ἀτλαντικόν, μὲ κανὲν ἀπὸ τὰ θαυμαστά ἐκεῖνα ταχύπλοα, τὰ φέροντα τὴν τρίχρουν σημαίαν, τὴν ὁποίαν ὁ Μέγας Ναπολεὼν περιέφερεν ἄλλοτε ἀπὸ πρωτεύουσας εἰς

Καίσαρ Κασκαμπέλ.

πρωτεύουσας. Ὡς τὴν ὑγεία σου, Κορνηλία.

Ἡ Κυρία Κασκαμπέλ προσέκλινεν εὐχαριστοῦσα διὰ τὸ δῆγμα τοῦτο τῆς στοργῆς, τὸ ὁποῖον ἄλλως τε συχνότατα τῇ παρεῖχεν ὁ σύζυγός τῆς, ὥσπερ εὐγνωμονῶν διὰ τὰ καλὰ καὶ ἄξια τέκνα τὰ ὅποια τῇ ἐγέννησεν.

Εἶτα ἐξηκολούθησε:

— Πίνω καὶ ὑπὲρ εὐδωσέως τοῦ ταξιδίου μας! Εἴθε οἱ οὐριοὶ ἄνεμοι νὰ κολπῶνται τὰ ἱστία μας!

Καὶ ἐσταμάτησε διὰ νὰ γεμίσῃ καθ' ενός τὸ ποτήριον μὲ τὸ ἐξάισιόν του σέ ρ υ.

Ἀλλὰ θὰ μου 'πῆς, Μακρολέλεκα,

ὅτι ἀφ' οὗ πληρώσουμε τοὺς ναύλους μας, δὲν θὰ μας μείνῃ τίποτε 'στὸ χρηματοκιβώτιο.

— Εὐεῦρα κ' ἐγώ; .. βάλε βαπόρια, βάλε σιδηροδρόμους...

— Τί; σιδηροδρόμους; Ποιὸς το λέγει αὐτό! ἀνέκραξεν ὁ Κασκαμπέλ. Ἐχάσαμε τὸ νοῦ μας νὰ ταξιδεύωμεν τώρα μὲ σιδηρόδρομο; Ἀπὸ τὸ Σακραμέντον ὡς τὴν Νέαν Ὑόρκην θὰ πάμε χωρὶς νὰ το κουνήσουμε ἀπὸ δῶ μέσῃ... μὲ τὸ ἀμάξι μας ἢ μὲ τὸ σπίτι μας, ὅπως θέλετε.

— Μὲ τὸ μέγαρόν μας! εἶπεν ὁ Γιάννης.

— Λοιπὸν σύμφωνοι! αὐριοῦν ἀναχωροῦμεν!

— Καὶ θὰ εἶνε ἴσως τὸ τελευταῖον μας ταξίδι, εἶπεν ἡ Κορνηλία.

— Ἀ, Κορνηλία! εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ μὲ ἀξιοπρεπῆ σοφιστικὴν. Ἐγὼ ἓνα μονάχο τελευταῖο ταξίδι εἰς ἐμεῖς — τὸ ταξίδι εἰς τὸ ὅποιον ὁ Θεὸς δὲν δίδει εἰσητήριον ἐπιστροφῆς.

— Ἐγείρεται, Καίσαρ, ἀλλὰ δὲν θάναπαυοῦμε καὶ λιγὰκι ἀφ' οὗ πλουτήσουμε;

— Ποτέ, Κορνηλία, ποτέ! Νὰ μὴ σώσουν τὰ πλούτη, ἂν πρόκειται νὰ μας κάμουν ὀκνηροὺς. Καὶ νομίζεις ὅτι σοῦ ἐπιτρέπεται νὰ φήσῃς νὰ μακρυνθῶν τὰ σπάνια προτερήματα, μὲ τὰ ὅποια σ' ἐπ'οικίσεν ἡ φύσις; Φαντάζεσαι ὅτι ἐγὼ θὰ ἠμπορέσω ποτὲ νὰ καθῶμαι μὲ σταυρωμένα χέρια καὶ νὰ πιασθῶ χειροπόδαρα ἀπὸ τὸ καθιστό; Καὶ πῶς ὑποθέτεις ὅτι εἶνε δυνατόν ποτὲ νὰ παύσῃ ὁ Γιάννης τὰ γυμνάσια τῆς ἰσορροπίας, νὰ παύσῃ ἡ Ναπολέαινα νὰ χορεύῃ ἐπάνω εἰς τὸ σχοινί, νὰ παύσῃ ὁ Ἀλέκος νὰ γίνεταί κορυφὴ τῆς ἀνθρωπίνης πυραμίδος, νὰ παύσῃ ὁ Μακρολέων καὶ νὰ τρώγῃ κατακεφαλιὰς διὰ νὰ γελῇ ὁ κόσμος; Ὁχι, Κορνηλία! Εἰπέ μου ὅτι ἡ βρογχὴ θὰ σβύσῃ τὸν ἥλιο, εἰπέ μου ὅτι τὰ ψάρια θὰ πιοῦν τὴ θάλασσα, ἀλλὰ μή μου πῇς ὅτι θὰ παύσουν αὐτά, ὅτι θὰ σημάνῃ ποτὲ κώδων ἀναπαύσεως διὰ τὴν οἰκογένειαν Κασκαμπέλ!

Τώρα δὲν ὑπελείπετο ἄλλο, παρὰ νὰ συμπληρώσουν τὰς προετοιμασίας, διὰ νὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἐκκινήσουν τὴν ἐπι-οῦσαν, ἅμα τῇ αὐγῇ.

Εἰς τοῦτο ἡσχολήθησαν ὅλον τὸ ἀπογευμα. Εἶνε περιττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι τὸ περίφημον χρηματοκιβώτιον ἐποθετήθη εἰς τὸ ἀσφαλέστερον μέρος, ἐν τῷ τελευταίῳ διαμερίσματι τῆς ἀμάξης.

«Κατ' αὐτὸν τὸν τῆρον, εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ, θὰ ἠμποροῦμεν νὰ το φυλάττωμεν νύκτα καὶ ἡμέραν.

— Βεβαίως, Καίσαρ, εἶπεν ἡ Κορνηλία. Ἡ ἰδέα σου ἦτο πολὺ καλὴ. Καὶ δὲν λυποῦμαι διόλου διὰ τὰ χρήματά που ἔδωσες δι' αὐτὸ τὸ χρηματοκιβώτιον.

— Εἶνε λιγὰκι μικρό, δὲν λέγω, εἰ-πεν ὁ Κασκαμπέλ, ἀλλὰ ἐλπίζω νὰ γορά-σουμε ἓνα μεγαλύτερο .. ὅταν θὰ εὐ-ρουμε κανένα θησαυρό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

Κασκαμπέλ!... Ὄνομα γνωστὸν καὶ ἐνδοξον ἀνὰ τὰς πέντε ἡπείρους καὶ αἰεὶ ἄλλα διάφορα μέρη» καθὼς ἔλεγεν ὁ φέρων αὐτὸ μετὰ τόσης ὑπερηφανείας.

Καταγόμενος ἀπὸ τὸ Πόντορσον τῆς Νορμανδίας, ὁ Καίσαρ Κασκαμπέλ ἐγεννήθη πεπρωτισμένος μὲ ὅλα τὰ νορμανδῶν τὰ προτερήματα, τὴν ἐπιδει-ξιότητα, τὴν εὐτροφίαν, τὴν ἐφευρετι-κότητα, τὴν πονηρίαν. Ἦτο μολταῦτα ἐντιμότατος ὁ ἄνθρωπος, θὰ ἦτο δὲ ἄδικον νὰ τον συγκαταριθμώμεν μὲ τοὺς κοι-νοὺς τυχοδιώκτας καὶ σαλτιμπάγκο-υς. Χρηστὸς οἰκογενειάρχης, ἐξη-γείνιζε διὰ τῶν ὡς ἀνθρώπου ἀρετῶν του καὶ τὸ ταπεινὸν τῆς καταγωγῆς του καὶ τὸ ταπεινὸν τοῦ ἐπαγγέλματος του.

Τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἄρχεται ἡ ἡμε-τέρᾳ διήγησις, ὁ Κασκαμπέλ ἦτο τεσ-σαράκοντα καὶ πέντε ἐτῶν. Πολὺ ἐνω-ρίς ἔχασε τοὺς γονεῖς του, ἀπομείνας δὲ ὀρφανὸς καὶ ἔρημος, προσελήθη εἰς ἓνα θίασον σχοινοβατικὸν ὅπου ἐπέδωκε θαυμασίως εἰς τὴν τέχνην. Ἐκάμνε τόσες τοῦ μ. π. ε. καθημερινῶς, ὥστε εἰμπο-ρεῖ κανεὶς νὰ εἴπῃ ὅτι διήλθε τὴν παι-δικὴν του ἡλικίαν μὲ τὸ κεφάλι κάτω καὶ τὰ πόδια ὕψηλά. Ἐγίνε διαδοχικῶς κ. λ. ο. υ. (πρῆκτης), ἀθλητής, ἀκρο-βάτης, ταχυδακτυλουργός, μέχρις οὗ πα-τὴρ τριῶν τέκνων, ἀνεδέχθη διευθυντὴς καὶ ἀρχηγὸς τοῦ μικροῦ τούτου οἰκογε-νειακοῦ θιάσου, τὸν ὅστις ἐδημιούργησε τῇ βοήθειᾳ τῆς Κυρίας Κασκαμπέλ, πρῶτον δεσποινίδος Κορνηλίας Βαντα-ράς, ἐκ Μαρτίγης τῆς Προβηγγίας.

Περὶ τὴν τὴν Εὐρώπην ὅλην, συ-νειθίσας τὸ κλίμα τὸσον τῆς Ἀμερικῆς ὅσον καὶ τῶν ἰσπανικῶν ἢ ὀλλανδικῶν ἀποικιῶν, ἐννοεῖ καὶ ὠμίλει σχεδὸν ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου, ἀκόμη καὶ ἐκεῖνας που δὲν ἤξευρε» καθὼς ἔλεγεν ὁ ἴδιος, διότι δὲν ἐδυσκολεύετο διόλου νὰ ἐκφράσῃ διὰ νευμάτων ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ διὰ τοῦ στόματος.

Ὑψηλός, εὐρωστός, μυώδης, ἡλι-οκαής, μὲ τοὺς γνάθους ἐξογκωμένους — δεῖγμα δραστηριότητος, — μὲ κεφαλὴν μεγάλην, μὲ κόμην δασεῖαν, μὲ μύστακα κοντὰ καὶ παχύν καὶ μὲ μικρὰς φαβο-ρίτας, μὲ κυανοὺς ὀφθαλμούς, γλυκεῖς, ζωηροὺς καὶ διαπεραστικούς, μὲ στόμα τὸ ὅποτον θὰ εἶχε τριάκοντα τρεῖς ὀδόν-τας ἂν προσέθετεν ἀκόμη ἓνα, — τοι-οῦτος ὁ Κασκαμπέλ φυσικῶς. Πρὸ τοῦ κόσμου ἐπιδεικτικὸς, στομφώδης καὶ εἰς τὰ κινήματα καὶ εἰς τοὺς λόγους, κατ'

ἰδίαν ὁμῶς ἀπλοῦς, ἀπροσποίητος, ἀγα-θός, λατρεύων τὴν οἰκογένειάν του. Εἶχε τελείαν γνῶσιν τοῦ κόσμου· τίποτε δὲν τον ἐξέπληττε, τίποτε δὲν τον ἔκα-μνε νὰ τα χάζῃ. Γενναῖος καὶ καρτερι-κός, ἀντιμετώπιζε πᾶσαν δυσχερίαν μετὰ θάρρους. Ἡ ὑγεία του ἦτο θαυ-μασία· καὶ μὲν ἡ ἡλικία δὲν τῷ ἐπέτρεπε πλέον νὰ κάμνῃ γυμνάσματα ἀκροβατικά, ἡ δύναμις ὁμῶς τῶν μυῶν του διητη-ρεῖτο ἀκόμη ἀκμαιοτάτῃ καὶ ἐξηκολού-θει νὰ τὴν ἐπιδεικνύῃ μὲ πολλὴν ἐπι-τυχίαν. Ἐκτὸς τούτου ἦτο καὶ τέλειος ἐγκαστρίμυθος· ὅποτε ἤθελε κατεβίβαζε τὸν λάρυγγά του ἀπὸ τὸν λαιμὸν εἰς τὴν κοιλίαν καὶ ἠμποροῦσε νὰ ψάλλῃ μίαν δυοδιάν.. μόνος του.

Διὰ τὰ συμπληρώσωμεν τὴν εἰκόνα τοῦ Καίσαρος Κασκαμπέλ, πρέπει ἀκόμη νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἔτρεφεν ὅλως ἐξαι-ρετικὴν ἀδυναμίαν πρὸς τοὺς μεγάλους κατακτητάς, προπάντων πρὸς τὸν Να-πολέοντα. Τὸν ἥρωα τῆς πρώτης αὐτο-κρατορίας ἐλάτρευεν, ὅσον ἐμίσει τοὺς δημίους του, τοὺς Ἀγγλοὺς, τοὺς ὁποί-ους περιφρονητικῶς ἀπεκάλει Ἰζὼν Μ. π. ο. υ. Διὰ τοῦτο καὶ οὐδέποτε ἤθε-λῃσε νὰ παραστήσῃ ἐνώπιον τῆς Βασι-λίσσης Βικτωρίας, «ἂν καὶ τον προσε-κάλεσε διὰ τοῦ αὐτάρχου τῆς», καθὼς ἐκολακεύετο νὰ λέγῃ καὶ μάλιστα τόσῃ συχνά, ὥστε κατήντησε νὰ το πιστεύσῃ καὶ ὁ ἴδιος.

Καὶ ὁμῶς ὁ Κασκαμπέλ δὲν ἦτο δι-ευθυντὴς κανενὸς μεγάλου καὶ περιφῆ-μου ἵπποδρομίου! Ἀπλοῦς περιπλανώ-μενος σχοινοβάτης, παρίστανεν εἰς τὰς πλατείας, ἐν ὑπαίθρῳ μὲν ὅταν ἦτο εὐ-δία, ὑπὸ σκηνὴν δὲ ὅταν ἔδρεχεν. Οὕτως ἐργαζόμενος ἐπὶ τέταρτον αἰῶνα, εἶχε κερδίσῃ τὸ στρογγύλον ποσόν, τὸ ὅποτον εὐρίσκεται τώρα ἐξησφαλισμένον εἰς τὸ γνωστὸν μας χρηματοκιβώτιον.

Διὰ πόσων ἀγώνων καὶ μόχθων καὶ ταλαιπωριῶν κατωρθώθη αὐτό! Καὶ ὁμῶς κατωρθώθη. Ἡ οἰκογένειαν Κασ-καμπέλ ἐπρόκειτο τώρα νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Εὐρώπην· θὰ διήρχετο πρῶτον ἐφ' ἀμάξης τὰς Ἠνωμένους Πολιτείας καὶ κατόπιν θὰ ἐπεβίβαζετο ἐπὶ πλοίου γαλ-λικοῦ ἢ ἀμερικανικοῦ — ποτὲ ὁμῶς ἀγ-γλικοῦ, αὐτὸ ἐννοεῖται! Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο τόσον εὐκόλον, ὅμολογουμένως. Ἀλλ' ὁ Κασκαμπέλ δὲν ἦτο συνθη-σμένος νὰ ὑποχωρῇ πρὸ τῶν ἐμποδίων.

«Ἡ κυρία Κορνηλία Κασκαμπέλ, τὸ νῆγός Βανδάρας ἐκ Προβηγγίας, ἡ ἀπαράμιλλος μάντις, ἡ βασίλισ τῶν ἡλεκτρικῶν γυναικῶν, ὡς γυνὴ χαριε-στὰτῃ, ὡς μήτηρ καὶ σύζυγος ἀξιο-ῦθαύμαστος, ἀριστεύσασα εἰς τοὺς γυ-μναστικούς ἀγῶνας τοῦ Σικάγου, ὅπου εἶχον συρρέσῃ οἱ κράτιστοι τῶν ἀθλη-τῶν τῆς ὑψηλότητος.»

Διὰ τῶν λέξεων τούτων ἐπαρουσίχα-

συνήθως ὁ Κασκαμπέλ τὴν σύντροφον τοῦ βίου του. Τὴν εἶχε νυμφευθῇ πρὸ εἰκοσαετίας ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ. Ἡρώτησεν ἄρα γε τὸν πατέρα του πρὶν ἀμὴν αὐτὸν τὸν γάμον; Διόλου. Πρῶτον διότι — κα-θὼς ἔλεγεν ὁ Κασκαμπέλ, — οὔτε ὁ πατὴρ του τὸν εἶχεν ἐρωτήσῃ διὰ τὸν ἰδικὸν του· δευτέρον διότι ἦτο ἀποθαμ-μένος... ἄλλως τε ὁ γάμος ἐγίνε χω-ρίς διατυπώσεις καὶ χρονοτριβὰς, μὲ ὅλην τὴν ταχύτητα καὶ τὴν δραστηριότητα, ἡ ὁποία ἐχαρακτήριζε τὸν Κασκαμπέλ.

Ἐσπέραν τινὰ εἰς ἓν θέατρον, ὅπου παρευρίσκετο ὡς ἀπλοῦς θεατῆς, εἶδεν εἰς τὴν σκηνὴν τὴν Κορνηλίαν Βανδα-ράς, ἐθαύμασε τὴν χάριν καὶ τὴν εὐτρο-φίαν μεθ' ἧς ἐξετέλει διάφορα ἀκροβα-τικά γυμνάσματα, ἐσκέθη ὅτι ἀκριδῶς μία τοιαύτη σύντροφος τοῦ ἐχρειάζετο, ὠνευεῖσθαι διὰ τὸ μέλλον, οἰκογένειαν μικρῶν Κασκαμπέλ, ἀξίων τοῦ πατρὸς τῶν καὶ τῆς μητρὸς τῶν, εἰς τὸ πρῶτον διάλειμμα ἐπεσκέθη εἰς τὰ παρασκήνια τὴν κυρίαν Σοφίαν Βανδάρας καὶ τῇ ἐζήτησε τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς τῆς. Ὁ γάμος ἐτελέσθη τὴν ἰδίαν ἐσπέραν εἰς μίαν αἴθουσαν τοῦ θεάτρου! Τὸ γορ-γὸν καὶ χάριν ἔχει...

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ἀγαπητοί μου,

Σᾶς, καὶ μόνον σᾶς, ἐσυλλογίσθηκα σήμερᾳ πρῶτ' ἂν μ' ἐξῆλθον ἐκ τοῦ ἀδελφός μου μὲ τὴν ἀναφώνησιν αὐτὴν: — Χιόνι! Χιόνι! τῶστροσε. . Φαί-δων, σήκω νὰ ἰδῇς!

Ἄλλο πανηγύρι πάλιν αὐτό! Καὶ δυστυχῶς, — ποῖος ἤξευρε μήπως οἱ μεγάλοι ποὺ κρούουν λέγουν ἐ-υ-τ-υ-χ-ῶ-ς. — δὲν το ἔχομεν συχνά εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἡ χιών ἀρκεῖται νὰ βλέ-πῃ τὴν πόλιν μας ἀπὸ τὰ γύρω βουνά, σχηματίζουσα περὶ αὐτὴν ἓνα παμμέγι-στον καὶ πάλλευκον δακτύλιον, ὁ ὁποῖος θυμασίως μαρμαίρει εἰς τὸν ἥλιον, καὶ παγώνουσα τὸν ἀνεμὸν, ὁ ὁποῖος διώκει τὰ νέφη καὶ τοὺς ἀνεμῶνας. Ἀλλὰ σπανίως καταδέχεται νὰ μας ἐπισκεφθῇ μέσα εἰς τὴν πόλιν καὶ νὰ χαρίσῃ εἰς αὐτὴν τὴν ὀνειρώδη ἐκείνην λευκότητα, τὴν ὁποίαν μόνῃ ἡ χιών εἰσέρει νὰ χαρίξῃ.

Ἀλλὰ δι' αὐτὸ ἀκριδῶς, μήπως τὸ θέαμα δὲν γίνεται ἐκλεκτότερον καὶ ἡ χαρὰ τῶν μεγάλων καὶ τῶν μικρῶν ζω-ηροτέρᾳ καὶ ὁ χιονοπόλεμος τῶν παι-διῶν διασκεδαστικώτερος; Φέτος μάλιστα ποῦ ἡ ἐπίσκεψις τῆς χιόνος ἦτο κυρια-κάτικη (τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου, καὶ το

ἐνθυμοῦμαι διὰ νὰ εὐχηθῶ ὅσους ἐκ τῶν ἀναγκαστῶν μου ἐώρταζαν,) τὰ παιδιά εἶχον ἐλευθερίαν νὰ παίξουν ὅσον ἤθε-λον, τουλάχιστον ὅσον τοῖς ἐπέτρεπον οἱ γονεῖς καὶ ὁ ἥλιος, ὁ ὁποῖος, καθὼς εἰσέρει, πολὺ ὀλίγον ἀγαπᾷ τὴν ἀθη-ναϊκὴν χιών καὶ πολὺ ὀλίγον τὴν ἀφίνει σὲ χ λ ω ρ ὁ κ λ α δ ῖ, καθὼς λέγει ἡ παροιμία... Ἐν τούτοις ἐπολέμησαν μὲ γενναϊότητα τὰ παιδιά. Παντοῦ στρα-τόπεδα, παντοῦ ὀχυρώματα αὐτοσχέδια — τοῖχοι, θύραι, παράθυρα, ταρατσες, — παντοῦ προμήθεια πολεμοφοδίων, παντοῦ σφαῖραι λευκαί, διασταυρούμεναι μετὰ μανίας καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις...

Καὶ ἐν ᾧ ἐνθουσιάζοντο ἀπὸ τὸ θέ-μα, ἐπήγαινα ἀπὸ τὸ σπῆτι μου εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως διὰ νὰ σᾶς το περιγράψω, ἔξαφνα μία σφαῖρα χιόνος, ἀπὸ τὰς πλέον ὀγκώδεις, πίπτει ἀπὸ μίαν ταρατσαν καὶ με κτυπᾷ εἰς τὸ ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς, μεταξὺ κα-πέλου καὶ ἐπανωφορίου... Ἀ, Χ α λ α-σ μ ε Κ ὁ σ μ ο υ!.. σὲ εἶδα ποῦ ἔσπευ-δες νὰ κρυφθῇς μὲ γέλωτας. Ἄν δὲν ἦσ' ὁ δράστης, θὰ ἦσο βέβαια συνένο-χος. Ποῖος λοιπὸν ἔκαμνε αὐτὸ τὸ τόσῳ χ ο ν δ ρ ο ν ἀστεῖον; Ἡ ὑπέρβουρη μή-πως; ἢ ὁ μικρότερός σου ἀδελφός;.. Εἰπέ τῷ ὅτι δὲν κατάρθωσεν ἄλλο, παρὰ νὰ ψυχρὰν τὸν ἐνθουσιασμόν μου καὶ νὰ με κάμῃ, ἀντὶ νὰ περιγράψω τὸν χιονοπόλεμόν σας, νὰ ἐνθυμηθῶ τοὺς ἀνυπόπτους διαβά-τας, ποῦ βέβαια δὲν θὰ δέχωνται καὶ μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν τὰς σφαῖρας σας, καὶ νὰ σας συστήσω περισσοτέραν εὐλά-θειαν καὶ προσοχὴν.

Πῶς λοιπὸν! Ὅλοι δὲ ἐχουν ὄρε-ξιν διὰ χιονοπόλεμον! Ἐγὼ ἔστω, ἀ-γαπῶ τὰ παιδιά καὶ ἐγέλασα μὲ τὸ ἀ-στεῖον τοῦ μικροῦ μου φίλου. Ἀλλὰ νο-μίζετε ὅτι ὅλοι εἶνε Φαίδωνες; Σᾶς φαί-νεται πρέπον νὰ παρασύρετε εἰς τὸ παι-γνίδι σας κάθε διαβάτην που περνᾷ καὶ πηγαινέει εἰς τὴν δουλειά του; Ἐμένα δὲν μου φαίνεται διόλου! Ἀπεναντίας μάλιστα θὰ σας συστήσω νὰ κάμνετε χιο-νοπόλεμον μόνον μ ε τ α ξ ῶ σ ας. Αἱ ἐνεδραι αὐταὶ κατὰ τῶν διαβατῶν ἀδια-κρίτως καὶ μάλιστα κυρίων ἢ γερόντων, δὲν μου ἀρέσουν καὶ ὑποθέτω ὅτι δὲν ἀρέσουν εἰς κανένα... Δὲν ἔχετε δικαίωμα νὰ κτυπήσετε παρὰ μόνον ὅσους κτυποῦν, (μὲ τὸ χιόνι, ἐννοῶ πάντοτε).

Ἄν τοῦ λοιποῦ ἐφαρμόζετε αὐτὸν τὸν κανόνα, θὰ ποφεύγετε πολλὰ ἄτοπα καὶ πολλὰ σχόλια... Καὶ μετὰ τὴν παρατήρησιν αὐτὴν, θ' ἀναδράμω εἰς τὴν προτεραιάν. Τὰ Φῶτα! Ὡ τί ὠραία ἐορτή! Ζηλεύω ὁ-σους ζοῦν εἰς παραλίους πόλεις. Ἡ ἱ-δική μας τελετὴ τῆς καταδύσεως τοῦ Σταυροῦ εἰς τὰ ὕδατα τῆς Δεξαμενῆς, δὲν ἠμπορεῖ νὰ συγκριθῇ μὲ τὸ μεγαλο-πρεπὲς θέαμα, τὸ ὅποτον ἀπολαμβάνουν

ἐκεῖνοι. Ἡ καταδύσις τοῦ Σταυροῦ γί-νεται εἰς τὴν θάλασσαν. Τὰ πλοῖα ὅλα εἶνε σηκιστοδύστη· ἀπειρία κόσμου εἰς τὴν παραλίαν καὶ εἰς τὰς λέμβους. Οἱ ναῦται περιμένουν μὲ παλμούς νὰ πέσῃ ὁ Σταυρός, νὰ γιάσῃ τὴν θάλασσαν, ἡ ὁ-ποία θὰ εἶνε ἡσυχοῦς τοῦ λοιποῦ καὶ γα-ληνική καὶ ἔπειτα, ὁποῖος ἀγών, με-ταξὺ τῶν ναυτῶν προπάντων, ποῖος θὰ πρωτοπάρῃ ἀπὸ τὰ ὕδατα τὸν σταυ-ρόν, τὸ ὅποτον θεωρεῖται ὡς ὁ κάλλιστος τοῦ ἔτους οἰωνός.

Τὰ Φῶτα, μὲ τὸν ἀγιασμόν, φεύγουν καὶ οἱ Καλικάντζαροι...

Διατὶ γελᾷτε; Δέν τους πιστεύετε λοιπὸν σῆς τοὺς Καλικαντζάρους; Ἀ, ἐγὼ τους πιστεύω!.. ὑπάρχουν καὶ παραὑπάρχουν. Εἶνε κάτι μικρά, πάρα πολὺ μικρά δαιμόνια, ἐπίτηδες, θὰ ἔλε-γες, πλασμένα διὰ τὰ παιδιά. Εἶνε τὰ μικρά των ἐλαττώματα, τὰ μικρά των πάθη, τὰ μικρά των πείσματα, τὰ μι-κρά των ψεύδη, τὰ μικρά των ἀμαρτή-ματα. Πῶς ἀγαποῦν οἱ μικροὶ καλι-κάντζαροι νὰ πειράζον τὰ παιδιά! Ὅπου ἀμέλεια, καλικάντζαρος· ὅπου ὀκνηρία, καλικάντζαρος· ὅπου ἀνορθογραφία, κα-λικάντζαρος· ὅπου πονηρία, καλικάντζα-ρος· ἀνυπόφορα πλασματάκια μὰ τὴν ἀλήθειαν! Καὶ μὲ τί κόπον πρέπει νὰ τὰ ποφεύγουν τὰ καλὰ παιδιά.

Ἀλλὰ νὰ που ἔρχονται τὰ Φῶτα καὶ βγαίνει ὁ παπᾶς μὲ τὴν ἀγιαστοῦρά του! Τὰ διαβολάκια φεύγουν καὶ ἀφίνουν τὰ παιδιά ἡσυχα. Τὶ καλὰ! Τώρα πλέον ὅλοι οἱ μικροὶ μου φίλοι εἶνε καλοὶ καὶ φρόνιμοι καὶ εὐπειθεῖς καὶ ἀνέλαβον μὲ προθυμίαν τὰ μαθήματά των, τὴν ἐργασίαν των, ὕστερα ἀπὸ τὴν πολυή-μερον ἀργίαν τῶν ἐορτῶν.

Δι' αὐτὸ τοὺς ἀσπάζομαι καὶ μὲ πε-ρισσοτέραν ἀγάπην.

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΟΙΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΕΙ

Τὰ μάτια τὸ παιδί τα ἔχει γιὰ τὸ καλὸ του νὰ προσέχῃ.

Τ' αὐτάκια τᾶχει γιὰ ν' ἀκούνε τὰς συμβουλὰς που τ' ὠφελοῦνε.

Τὴν γλῶσσαν, τὴν φωνὴν 'στὰ στήθη γιὰ νὰ λαλῇ τὴν πᾶσ' ἀλήθειαν.

Τὰ χέρια, γιὰ νὰ καταφέρῃ κάθε δουλειά που του συμφέρει.

Τὰ πόδια τᾶχει νὰ βαδίζῃ 'ς τὸ δρόμο που ὁ Θεὸς ὁρίζει.

Τὴν γνώσιν ὁμῶς 'ς τὸ κεφάλι ὁ Πλάστης τοῦ την ἔχει βάλλῃ, εἰς δὲ αὐτὰ που εἶπα, 'κεῖνῃ κάθε στιγμή νὰ διευθύνῃ.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΝΙΟΣ
[Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς.]

ΑΙ ΚΥΡΙΑΚΑΙ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

[ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΝΕΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ]

ΛΟΙΠΟΝ, μικροί μου φίλοι και μικρά μου φίλαι, έτοιμασθήτε!

Μίαν από τας Κυριακάς του προσεχούς Μαρτίου, — την πρώτην ή το βραδύτερον την δευτέραν — θα δεχθώ εις τὸ Γραφεῖόν μου (ὁδὸς Αἰόλου ἀριθ. 119).

Μάλιστα, θα δεχθῶ ὅλας μου τοὺς φίλους, ὅλας μου τὰς φίλας, διότι κολακεύομαι νὰ πιστεύω ὅτι κάθε μου ἀναγνώστης θα σπεύσῃ νὰ δεχθῇ τὴν πρόσκλησίν μου.

Ἀλλὰ πῶς, — θὰ μου εἰπῇτε, πρέπει λοιπὸν νὰ ἔλθωμεν ὅλοι ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἂν ἔλθωμεν, τὸ Γραφεῖόν σου εἶνε τόσῳ μεγάλῳ, ἀγαπητῇ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, ὥστε νὰ ἡμπορέσῃ νὰ μας συμπεριλάβῃ ὅλους μαζί, ὅσον μικροὶ καὶ ἂν εἴμεθα; Τί εἰδους συναναστροφὴν θὰ κάμωμεν, μὲ αὐτὸ τὸ στοίβαγμα πού μας περιμένει;

Μὴ σας μέλη! ἐπῆρα καλὰ τὰ μέτρα μου. Εἰς τὴν συναναστροφὴν μου θὰ λάβετε μέρος διὰ τῶν ἀντιπροσώπων σας. Θὰ μου γράψετε ἀπὸ μίαν ἐπιστολὴν μὲ ὃ, τι θέλετε νὰ μου εἰπῇτε καὶ αὐτὴ θὰ σας ἀντιπροσωπεύσῃ.

Ἔ, τί λέγετε τώρα; Ὅσῳ πολλοὶ καὶ ἂν εἶνε αὐτοὶ οἱ ἀντιπρόσωποι, δὲν θὰ τοὺς χωρέσῃ τὸ Γραφεῖόν μου; Καὶ ἡ συναναστροφή μας δὲν θὰ γίνῃ εἰς τὴν ἐντέλειαν, ἀφ' οὗ θὰ ἀναγνώσω ὃ, τι θέλετε νὰ

μου εἰπῇτε καὶ κατόπιν θὰ σας γράψω ὃ, τί ἔχω νὰ σας εἰπῶ; Ἐπειτα μίαν ἐπιστολὴν εἶνε ὁ καλλίτερος ἀντιπρόσωπος. Εἶνε ἡ εἰκὼν ἐκείνου πού τὴν γράφει, πιστοτέρα πολλάκις καὶ ἀπὸ φωτογραφίαν. Ἐπιστολὴ κομψή, ἐξυπνὴ, σεμνὴ, καθαρὰ, ὀρθή, λογικὴ, δὲν σημαίνει ὅτι τὰ προτερήματα αὐτὰ ταῖα ἔχει ἐκεῖνός πού τὴν ἔγραψε; Πόσας εἰκόνας μικρῶν μου φίλων ἔχω σχηματίσῃ οὕτω ζωηρὰς καὶ καθαρὰς εἰς τὴν φαντασίαν μου, ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς πού μου στέλλουν! Καὶ μὲ πόσῃν μου χαρὰν, ὅταν ἡ εἰκὼν αὐτῆς κολακεύῃ τὸ μητρικόν μου αἶσθημα, τοῖς ἀπαντῶ εἰς τὴν Ἀληθείαν μου!

Ἀλήθεια — ἐπειδὴ ἤλθε λόγος, — σὰς συνιστῶ πολὺ ν' ἀναγινώσκετε τὴν Ἀλληλογραφίαν μου, ὅλοι καὶ ὅλαι. Αἱ ἀπαντήσεις μου ἐνδιαφέρουν πολλάκις ὅλους ἐν γένει τοὺς ἀναγνώστας μου καὶ ὅχι μόνον ἐκείνους, πρὸς τοὺς ὁποίους ἀπευθύνονται.

Ἀλλ' ἂς ἔλθωμεν εἰς τὴν Κυριακὴν μου.

Θὰ μου γράψετε λοιπὸν ἀπὸ μίαν ἐπιστολὴν.

Τὰς ἐπιστολάς αὐτάς θὰ τὰς ἀναγνώσω, καὶ ἐπειδὴ θὰ εἶνε πολλαί, θὰ παρακαλέσω νὰ μου ἀναγνώσῃ μερικὰς ἡ οἰκονόμος μου Μάρθα — τὴν ὁποίαν σὰς ἐσύστησα εἰς προηγούμενον φύλλον. — ἂν κουρασθῇ καὶ αὐτὴ, θὰ ἐπιφορτίσω τὸν ψυχογυῖόν μου Ἀνανίαν. ἂν κουρασθῇ καὶ αὐτός, θὰ τον διαδεχθῶν αἱ δώδεκα ἀδελφαί του καὶ ἂν κουρασθῶν καὶ αὐταί, εἴμπορεῖ νὰ μου χρησιμεύσῃ ὡς ἀναγνώστρια — ποῖος εἰςέξυρει — καὶ ἡ γάτα μου Πίσσα Δέν τὴν ἐδοκίμασα ἀκόμη, ἀλλ' εἶνε τόσῳ ἐξυπνὴ καὶ τόσῳ ἐπιμελής, ὥστε πολὺ ὑποπεύομαι μήπως κρυφῶς ἐμαθε καὶ ἀνάγνωσιν...

Τελοσπάντων ὅλαι αὐταί αἱ ἐπιστολαὶ θὰ ἀναγνώσθωσιν εἰς ἐπήκοόν μου καὶ εἰς ἐπήκοον τῶν ἄλλων μελῶν τοῦ σπειτικοῦ μου. Ὁκούσω τὰς κρίσεις των, ἢ μᾶλλον θὰ ἔδωκ τὰς ἐντυπώσεις των, καὶ μὲ τὴν βοήθειάν των, θὰ κρίνω καὶ θὰ βραβεύσω τὴν καλλιτέραν ἐπιστολὴν, δηλαδὴ τὴν καλλιτέραν ἀπάντησιν.

— Ἀπάντησιν; Εἰς τί λοιπὸν θὰ σας ἀπαντήσωμεν φιλότατῃ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ; Δέν μας ἐρωτήσατε τίποτε!

Μὴ βιάζεσθε! Ἴδου ἀμέσως ἡ ἐρώτησις, τὴν ὁποία σὰς προβάλλω διὰ τὴν πρώτην μου Κυριακὴν:

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Κατὰ ποῖον τρόπον νομίζετε ὅτι θὰ εἴμπορούσατε νὰ προξενήσατε εἰς τοὺς γονεῖς σας τὴν μεγαλητέραν ἐκπληξιν, τὴν μεγαλητέραν εὐχαρίστησιν;

Σὰς δίδω καιρὸν νὰ ἀπαντήσατε εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν μέχρι τέλους Φεβρουαρίου 1896. Εἰς τὴν ἐπιστολὴν σας ἐκείνην δὲν θὰ ἔχετε τίποτε ἄλλο ἐκτὸς τῆς ἀπαντήσεως εἰς τὴν ἄνω ἐρώτησιν, θὰ γράψετε δὲ ἄνωθεν: «Διὰ τὴν Ἀ' Κυριακὴν τῆς Διαπλάσεως.»

Πρῶτον βραβεῖον θὰ ἀπονεύμω εἰς ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος θὰ μου στείλῃ τὴν ὠραιότεραν ἀπάντησιν. Ἡ δημοσιεύσω τὴν εἰκόνα του — τιμὴ ἐξαιρετικὴ — καὶ θὰ τοῦ χαρίσω ὡς βραβεῖον καὶ τὴν τιμὴν. — πρῶτος.

Δεῦτερον βραβεῖον θὰ λάβουν δύο, οἱ μετὰ τὸν πρῶτον ἔχοντες καλλιτέραν ἀπάντησιν καὶ ὡς βραβεῖον θὰ τοῖς στείλω ἀπὸ ἓν βιβλίον κατ' ἐκλογὴν μου.

Τρίτον βραβεῖον θὰ δοθῇ εἰς τοὺς ἐπομένους τρεῖς, μαζὶ μὲ ἓν βιβλίον μικρότερον.

Θὰ ἀπονεύμω καὶ τρεῖς ἐπαινοὺς, πρῶτον, δεύτερον καὶ τρίτον. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι θὰ ἀναφέρω, ὡς πάντοτε, ἐφ' ἡμῶς καὶ τὰς λοιπὰς καλὰς ἀπαντήσεις.

Ἡ ἐν τῷ Γραφεῖῳ μου συναναστροφή — μὲ ἄλλους λόγους ἢ κρίσεις, — θὰ γίνῃ, ὡς σας εἶπα, τὴν πρώτην ἢ τὴν δευτέραν Κυριακὴν τοῦ Μαρτίου, θὰ δημοσιευθῇ δὲ μὲ πολλὰς εἰκόνας, εἰς τὸ ἀμέσως ἐπόμενον φυλλάδιον τὸ ὁποῖον θὰ ἐκδοθῇ διπλοῦν. Τότε εἶνε πού θὰ γνωρίσατε πρῶτον, καὶ ἐμὲ καὶ τὴν Μάρθαν καὶ τὸν Ἀνανίαν μὲ τὰ ἀδελφὰς του, οἱ ὁποῖοι ὅλοι σὰς ἀσπάζονται μὲ μεγάλην χαρὰν διὰ τὴν γνωριμίαν καὶ μὲ ζωηρὰν ἐλπίδα — καθὼς μοῦ λέγουν νὰ σας γράψω, — ὅτι μαζὶ μὲ σὰς θὰ διασκεδάσουν καὶ αὐτοὶ λαμπρὰ κάθε πού θὰ γίνεσθαι «Κυριακὴς Διαπλάσεως.» Μὲ τὴν ιδέαν αὐτὴν ἡ Πίσσα καί μεν ἀπὸ τώρα καὶ ὅταν ὁ δὲν ὁ δὲν ὁ δὲν πολὺ ἐκφραστικὰ.

Αὐτὰ λοιπὸν καὶ σας περιμένω χωρὶς ἄλλο.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΙ ΟΦΕΙΣ

Ἄν σὰς εἴπουν περὶ ἐνὸς ζῴου ὅτι κάμνει δύο καὶ τρεῖς ἐβδομάδας νὰ φάγῃ καὶ ὑποθέσῃτε ἐκ τούτου ὅτι τὸ ζῷον αὐτὸ εἶνε ἐξαιρετικῶς λιτοδίαιτον, θὰ πατηθῇτε. Θὰ εἰσθε ἐκτὸς τῆς ἀληθείας περισσότερο, ἂν ὑποθέσῃτε ὅτι ὁ στόμαχος τοῦ ζῴου δὲν λειτουργεῖ μὲ πολλὴν ταχύτητα, ὅτι ἡ πέψις εἶνε βραδεία. Πρῶτοι κατὰ μέγαν διαλείμματά, ἀλλὰ τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι δὲν τρώγει πολὺ. Τὸ φαγητόν του ἀπεναντίας ἀποτελεῖται πολλάκις ἀπὸ ὀλόκληρον αἶγα, ἢ δορκάδα ἢ καὶ μοσχάριον. Τὸ καταπίνει ὀλόκληρον διαμῖα, χωρὶς νὰ το ξεσχίσῃ καὶ νὰ το κομματιάσῃ, ὅπως ἐξαφνὰ ὁ λέων ἢ ἡ τίγρις. Ἄπλως μόνον το συνθλίβει, συντρίβει τὰ κόκκαλά του καὶ το μεταβάλλει σχεδὸν εἰς πολτόν. Τὸ ζῷον τοῦτο εἶνε ὁ ὄφις.

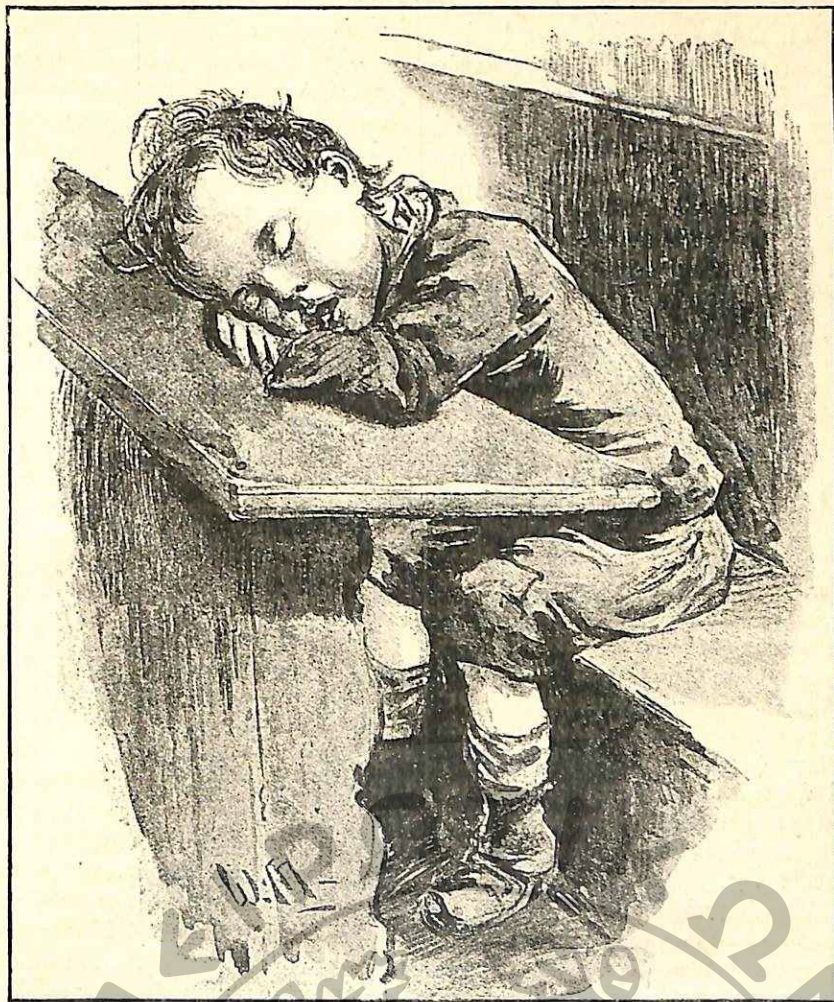
Οἱ ζωολόγοι διαιροῦν τοὺς ὄφεις εἰς δύο μεγάλας κατηγορίας: εἰς ὄφεις ἰοδόλους (φαρμακεροὺς) καὶ εἰς ὄφεις ἀνιοδόλους, τὸ δῆγμα τῶν ὁποίων δὲν εἶνε θανατηφόρον. Ἡ ἐχίδνα π.χ. ἡ ὁποία πολὺ συχνὰ ἀπαντᾷται καὶ ἐν Ἑλλάδι, εἶνε ὄφις ἰοδόλος: τὰ νερόφειδα πάλιν δὲν ἔχουν δηλητήριο.

Τὸ δηλητήριο ἐμπεριέχεται εἰς δύο ὀδόντας, εὐρισκομένους ἐκατέρωθεν τῆς σιαγόνης τοῦ ζῴου, ἐκκρίνεται δὲ κατὰ τὸ δῆγμα καὶ χύνεται μέσα εἰς τὴν πληγὴν. Οἱ ἀνιοδόλοι ὄφεις δὲν ἔχουν τοιοῦτους ὀδόντας. Ἀλλὰ μὴ νομίζετε διὰ τοῦτο ὅτι εἶνε πάντοτε ἀβλαβεῖς καὶ ἀκίνδυνοι. Δύο ἀπὸ τοὺς μεγαλητέρους ὄφεις, ὁ βόας τῆς Ἀμερικῆς καὶ ὁ πύθων τῆς Ἀφρικῆς, δὲν εἶνε ἰοδόλοι, ἀλλὰ σας βεβαιῶ ὅτι ἡ συνάντησις των δὲν θὰ ἦτο διόλου εὐχάριστος. Ἐχουν τεραστίαν διαστάσεις: τὸ μήκος τοῦ βόα π.χ. φθάνει πολλάκις μέχρι δεκαπέντε μέτρων: ὅταν εὐρεθῇτε εἰς κατάλληλον μέρος, μετρήσατε δεκαπέντε μέτρων διάστημα καὶ θὰ ἰδῇτε ὅτι δὲν εἶνε μήκος εὐκαταφρόνητον...

Οἱ ὄφεις ἐπιπίπτουν κατὰ τοῦ θύματος των ἐξ ἐνέδρας, τὸ περιπτύσσουν, τὸ περισφίγγουν μὲ τὰς σπείρας των, τὸ συντρίβουν, τὸ ζυμόνουν, τὸ μεταβάλλουν, ὡς σας εἶπα, εἰς πολτόν καὶ το καταβροχθίζουν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ πολτός οὗτος ἀποτελεῖ ὄγκον τεράστιον, συμβαίνει πολλάκις νὰ μὴ ἡμπορῶν νὰ τον καταπίνει διαμῖα: τότε ὁ ὄφις ἀπομένει μὲ τὸ ἀποτρόπαιον στόμα ἀνοικτὸν καὶ περιπίπτει εἰς λήθαργον, εἰς ὕπνον, ὁ ὁποῖος παρατείνεται ἐνίοτε ἐπὶ πολλὰς ἐβδομάδας. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο δύνανται τις νὰ πλησιάσῃ τὸ θηρίον ἀφόβως: ἀλλ' ἅμα το ἐξυπνίσῃ πάλιν ἡ πείνα, ἀναλαμβάνει τὴν προτέραν εὐστροφίαν καὶ εὐκινήσιαν καὶ θηριωδίαν, καὶ τρέχει εἰς ἀναζήτησιν

νέας λείας, ἔρπον ἀνὰ μέσον τῶν ὑψηλῶν θάμνων, ἐλίσσόμενον περὶ τοὺς κορμούς τῶν δένδρων, ἔτοιμον νὰ ἐπιπέσῃ. Περὶ τοὺς ποταμούς κολλυμῇται: οὐδὲν το ἀναχαίττει: οὐδὲν το σταματᾷ. Δυστυχία εἰς ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος θὰ εὐρεθῇ ἀντιμέτωπος τοῦ τρομεροῦ τούτου ἑρπετοῦ, χωρὶς νὰ ἔχῃ

καλὸν ὄπλον καὶ χεῖρα ταχείαν καὶ ἀσφαλῆ. Ἀλλ' αἱ ἀντιλόποι καὶ αἱ δορκάδες καὶ τὰ ἄλλα χαρίεντα ζῷα τῆς ἐρήμου ἔχουν ὡς μόνον ὄπλον τὴν ταχύτητα, τῶν λεπτῶν καὶ νευρωδῶν των κνημῶν: διὰ τοῦτο δὲν κατορθώνουν πάντοτε νὰ διαφεύγουν τὰς θανατηφόρους περιπτώσεις τοῦ ἐχθροῦ των.

ΜΗ ΚΟΙΜΑΣΑΙ ΣΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

Μὴν κοιμᾶσαι ἐστὶ τραπεζί, θὰ κρυώσῃς δίχως ἄλλο, ὁ βοριάς δὲν χωρατεύει καὶ ὁ χειμῶνας δὲν γελᾷ. Τώρα εἶσαι μικρούλακι, μὰ σὰν γίνῃς πιδὲ μεγάλο θὰ πεισθῇς πὺς ἡ ἀρρώστιας ἔχουν βάσανα πολλὰ.

Ἐπειτα, δέν το γνωρίζεις, δέν σου τῶπεν ἡ μαμά σου πὺς αὐτὸ εἶν' ἀταξία καὶ ὁ Θεὸς τὴν τιμωρεῖ: Ὑπναρᾷ, πὺς κλέβεις ὕπνους, σήκω πλέον καὶ ἐτοιμάσου νὰ πλαγιάσῃς ἐστὶ κρεβάτι γιὰτ' ἡ νύκτα προχωρεῖ.

Σῦρε ἐστὶν εἰκόνα, στάσου μὲ κατάνυξι μεγάλην, σταύρωσε τὰ δυὸ σου χεῖρα, προσευχήσου μὲ καρδίαν, βγάλε τὰ φορέματά σου καὶ γλυκοκοιμήσου πάλιν ὅπως κάνουν κάθε βράδυ ὅλα τὰ καλὰ παιδιὰ.

Κι' ὅταν θὰ χορτάσῃς ὕπνο, μόλις θάχη ξημερώσῃ ἀφῆσε τὸ στρώμ' ἀμέσως καὶ εἰν' ἡ ὥρα βιαστικὴ, τρέξε ἐστὶ σχολεῖδ' μὲ βία καὶ μὲ προθυμία τόση νὰ μὴν πάρῃς ἀπουσία καὶ τιμωρηθῇς καὶ ἐκεῖ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

(ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ)

(Συνέχεια. Ώς σελ. 5)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Η ΚΕΛΙΝΑ

— "Ω, ω! νά και ἡ Κελίνα! ἀνέφωνησε περιχαρῆς ὁ Φίλιππος καθὼς ἔφθασεν ἔμπροσθεν ἑνὸς μεγάρου.

— Ναί, τὴν βλέπω κ' ἐγώ, εἶπεν ἡ Δέα, διευθυνομένη ταχέως πρὸς παγεῖαν μεγίδα, με ἀγαθὴν φυσιογνωμίαν, ἥτις, μειδιδῶσα ἐτοποθετεῖ μίαν τράπεζαν ὑπὸ τὸν πυλῶνα τοῦ μεγάρου καὶ ἔδενε περὶ τὴν εὐρεῖαν ὁσφύν της ποδιᾶν ἐκτάκτου λευκότητος.

— "Ω, χρυσὴ μου ἀγάπη! εἶπε θλίβουσα τὴν Δεῶν ἐπὶ τοῦ στήθους της. Τί χαρά μου ποῦ σὰς βλέπω, καθὼς καὶ τὸν κύριον Φίλιππον. Πῶς ἐμεγαλῶσατε καὶ οἱ δύο ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ἔφυγα!...

— Καὶ σύ, Κελίνα, παρατηρῶ μ' εὐχαρίστησίν μου ὅτι ἐλίγνεψες, εἶπεν ὁ Φίλιππος με λάμπιν χαρᾶς εἰς τοὺς γαλανοὺς ὀφθαλμούς του. Φαίνεται ὅτι ἄφησες λιγάκι ἀπὸ τὸν ὄγκον σου εἰς τοὺς γάμους τοῦ ἐξαδέλφου σου...

— "Ακου τον ἐκεῖ! ἀνέκραξεν ἡ μιγάς εὐθυμοτάτη. Καλ' ἀλήθεια, Δέα μου, ἐλίγνεψα;

Καὶ ἤρχισε νὰ περιφέρῃ φιλαρέσκως τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν ἐξωγικωμένων της ἰσχίων, διὰ νὰ ἐξαλείψῃ τὰς πτυχὰς τῆς ποδιᾶς της.

— "Α μᾶ, μᾶ! προσέθεσε, δὲν ἐλίγνεψα καθόλου. Δὲν ἄξιζε τὸν κόπο νὰ πάω σὲ γάμο διὰ νὰ λιγνέσω. ὁ κύριος Φίλιππος ἀγαπᾷ νάστειεύεται. "Ε, καὶ πῶς ἐπεράσατε λοιπὸν τὸν καιρὸ ποῦ ἔλειπα; προσέθεσε· τί κάμνει ὁ πατέρας σας, κυρία Δέα;

— Δὲν εἶνε καὶ τόσο καλὰ... δὲν κοιμᾶται καθόλου, ἀπήντησε στεναλῶν τὸ κοράσιον.

— "Ο καῖμένος! καὶ σύ, πουλάκι μου, θὰ ὑποφέρῃς πολὺ... Πῶς λυποῦμαι νὰκούω τέτοια πράγματα! εἶπεν ἡ ἀγαθὴ γραῖα μετὰ συμπαθείας. "Επωλήσατε τοῦλάχιστον τίποτε ἀγαλματάκια, ὅσῳ ἔλειπα 'ς τὴν ἐξοχή;

— "Οχι, Κελίνα, οὔτε ἓνα! ὁ καῖμένος ὁ πατέρας ἐτελείωσε τὸν Κουασιμόδον... τὸν ἔχω ἐκεῖ, μέσα 'ς τὸ πανέρι... αὐτὸν δὲν πρέπει νὰ τον πωλήσω 'λιγώτερον ἀπὸ πέντε δολλάρια (εἰκοσιπέντε πράγματα.)

— "Αφ' οὗ λοιπὸν θέλετε νὰ σας ἀγοράσουν τὰ ἀγαλματάκια σας, οἱ ἄνθρωποι πρέπει νὰ τα βλέπουν· καὶ γιὰ νὰ τα βλέπουν, δὲν πρέπει νὰ τα ἔχετε κλεισμένα μέσα 'ς τὸ πανεράκι. Θὰ σας

κάμω τόπο, γιὰ νὰ τα βάλετε ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι μου.

Καὶ ἐν ᾧ ὠμίλει ἡ Κελίνα ἀπεμάκρυνε τοὺς σωρούς τῶν ὀπωρικῶν της καὶ τῶν γλυκυσιμῶν της, προστοιμάζουσα θέσιν διὰ τὰ ἀγαλματάκια τῆς Δέας.

— "Αλλ' ἡ σκόννη, Κελίνα; παρετήρησε τὸ κοράσιον. "Ο καῖμένος ὁ πατέρας θὰ ἐστενοχωρεῖτο πολὺ ἂν τα ἔβλεπε σκονισμένα.

— Μὴ φοβῆσαι, παιδί μου· θὰ σοῦ τα ξεσκονίσω καλὰ. "Εν πρᾶγμα μονάχα φοβοῦμαι· πῶς θὰ ἡμπορέσετε νὰ πωλήσετε αὐτὸν τὸν ἀσχημομούρη ποῦ τον λέτε Κουασιμόδο, ἐξηκολούθησε, παρατηροῦσα τὸ ἀγαλματίον, τὸ ὁποῖον ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐξεσκέπαζεν ἡ Δέα. Πῶ, πῶ, τί καμποῦρα!... ὅσῳ γι' αὐτὸ τὸ κοριτσάκι ὅμως ποῦ χορεύει με τὴ γίδα, δὲν ἔχω νὰ 'πω τίποτα· εἶνε τρέλα... ἀπορῶ πῶς δὲν τὸ ἐπωλήσατε ἔως τώρα.

— Γιατί ἔβρεχε πολὺ συχνὰ ὅσῳ ἔλειπε, Κελίνα, εἶπεν ὁ Φίλιππος· καὶ φυσικὰ δὲν ἔβγαιναν ἔξω οἱ ἄνθρωποι. Καὶ ἡ θεία Ἀντωνίνα τὸ ἴδιον, δὲν ἐπωλήσε καθόλου ἄνθη. "Εγὼ ἐρχόμουν ἰδῶ κάθε 'μέρα ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ἔφυγες καὶ μόλις θὰ ἔδωσα καμμιά δωδεκαρία κομμάτια.

— Γιατί δὲν εἴχατε, βλέπετε, τὸ τραπέζι μου νὰ ραδιάζετε τὰ μπουκέτα σας, κύριε Φίλιππε! Κανεὶς δὲν δίδει προσοχὴ σὲ δυὸ μικρὰ καὶ πτωχὰ πλασματάκια σὰν κ' ἐσὰς. Πρέπει νὰ εἰσαι γρη῏α σὰν κ' ἐμένα γιὰ νὰ ἔχῃς μουστερηδες! ἀπήντησεν ἡ μιγάς διὰ τοῦ αὐτοῦ φαιδρουῦ τόνου πάντοτε, τοποθετοῦσα τὰ ἄνθη τοῦ Φιλίππου καὶ ῥαντίζουσα αὐτὰ διὰ βροσεροῦ ὕδατος· τώρα νὰ ἰδῇτε πῶς θὰ τρέξουν, σὰν μάθουν πως ἐγύρισα. Νὰ καὶ ὁ γέρω Χόμος ποῦ το ξέρει καὶ αὐτός πως ἐγύρισεν ἡ γρη῏α του φιλενάδα καὶ ἔτρεψε νὰ πιάσῃ τὴ θέσι του κάτω ἐπὶ τὸ τραπέζι μου. Τὸ καῖμένο τὸ ζῶν! τοῦ φαίνεται ἰδῶ σὰν νὰ βρίσκεται 'ς τὸ σπίτι του, καὶ δὲν ἔχει ἄδικο!

— Ναί, καὶ ὁ Χόμος ἐχάρηκε ποῦ σε εἶδε, ὅπως ἐμεῖς, Κελίνα! εἶπεν ὁ Φίλιππος, κύπτων ὑπεράνω τῆς τραπέζης καὶ μειδιδῶν πρὸς τὸ ἀγαθὸν πρόσωπον τῆς μιγάδος, τὸ χαλκόχρουν. "Ηθελα ὅμως νὰ ἤξευρα ποῖον ἀπὸ τοὺς τρεῖς μας ἐπεθύμησες περισσότερο αὐτὰς τὰς ἡμέρας... τὴν Δεῶν βέβαια!

— Πουλάκι μου! εἶπεν ἡ γραῖα με βλέμμα πλήρες ἀγάπης πρὸς τὸ κοράσιον. "Ω, ναί καὶ τοὺς δύο σὰς ἐνθυμούμην πολὺ ἐκεῖ πέρα... Καὶ τὸ σαλάκι σας, δὲν ἐπλύθηκε ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ἔφυγα, εἶπε διακόπτουσα τὴν σειρὰν τῆς ὁμιλίας της. Νὰ το βγάλετε, καλὴ μου Δέα, ὅταν θὰ φύγετε, νὰ σὰς το πλύνω. Καὶ τώρα ἰδέτε ἐδῶ τί σας ἔχω

νὰ φᾶτε! ἐξηκολούθησεν· ἐξάγουσα ἀπὸ τὸ κάνιστρόν της ἓν δέμα ἐπιμελῶς τυλιγμένον. Ἰδέτε μισὴ ὄρνιθα ψητῇ, ποῦ τὴν ἔφερα ἀπὸ τὴν ἐξοχή, ἄσπρο ψωμὶ καὶ λιγάκι τυρὶ ἀπὸ ἐκεῖνο ποῦ τὸσον ἀγαπᾷ ὁ πατέρας σας, κυρία Δέα. Καὶ τί ἄλλο ἀκόμη, ἂν τῶρρετε; "Ενα κομμάτι πῆττα διὰ τὸν καθένα σας! Τὴν ἔφερα ἀπὸ τὸ γάμο. "Α, εἶνε ὠραῖο γλυκύσμα! Τὸ ἔκαμε ἡ ἐξαδέλφη μου με τὰ χεῖρια της καὶ το ἐπιτυχᾶνει πολὺ· τῆς το ἔμαθε μιὰ παλαιὰ της κυρία. Βῆδατε πατέρας ὠραιότερη ὄψι;

— Ποτέ! ποτέ! ἀνέκραξαν καὶ τὰ δύο παιδία συγχρόνως. — Τί ἄσπρη καὶ πυκνὴ ποῦ εἶνε ἡ ζάχαρη ἀπέπάνω, προσέθεσεν ὁ Φίλιππος.

— Καὶ θὰ τὴν δοκιμάσετε ἀμέσως, ὑπέλαθεν ἡ ἀγαθὴ γραῖα, κόπτουσα δύο μεγάλα τεμάχια. Λοιπὸν ἀκόμη δύο κομμάτια, ἓνα γιὰ τὸν πατέρα σας, κυρία Δέα, καὶ ἓνα γιὰ τὴν θεία σας, κύριε Φίλιππε.

— Τί καλὴ ποῦ εἰσαι! ἀνέκραξεν ὁ Φίλιππος με γεμάτον στόμα. Καλὰ τῆς το ἔλεγα ἐγὼ τῆς Δέας, πῶς κατὶ θὰ μας φέρῃς ἀπὸ τὴν ἐξοχή.

— "Ημπορῶ νὰ το φυλάξω αὐτὸ δι' αὔριο; ἠρώτησεν ἡ Δέα, ἀφ' οὗ ἔφαγα βραδύως τὸ ἥμισυ τοῦ τεμαχίου.

— "Ακούς ἐκεῖ, ἀγάπη μου; ἀφ' οὗ θέλῃς... Νά, πάρετε καὶ αὐτὸ τὸ ψητό, καὶ φυλάξετέ το εἰς τὸ κανίστρι σας γιὰ νὰ γευματίσετε.

Καὶ ἡ Δέα ἔλαβε τὸ τεμάχιον τῆς ψητῆς ὄρνιθος με χεῖρα τρέμουσαν καὶ με ὀρθαλμούς δακρυσμένους.

— Πῶς θὰ εὐχαριστηθῇ ὁ καῖμένος ὁ πατέρας, ἐφέλλισε.

— Ναί, ναί, κόρη μου, τὸ ξεύρω εἶπεν ἡ Κελίνα. Καὶ θὰ κάμω ὅ,τι μπορέσω σήμερα γιὰ νὰ σας πωλήσω μερικὰ ἀπὸ τὰ κέρια αὐτὰ ἀγαλματάκια, εἰ δὲ μὴ νὰ μὴ με ξαναπῆτε Κελίνα! Δὲν κάθουμαι γιὰ τὰ μαῦρα μάτια ἐδῶ 'ς αὐτὴ τὴ θέσι ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ πολέμου. ("Εννοεῖ τὸν μεταξὺ τῶν Βορείων καὶ τῶν Νοτίων Ἀμερικανῶν πόλεμον διὰ τὴν κατάργησιν τῆς δουλείας). "Ο παλῆρός μου ἀφέντης μοῦ εἶπε μιὰ 'μέρα: "Στῆσε ἰδῶ τὸ μαγαζάκι σου, Κελίνα, καὶ νὰ ἰδῇς ποῦ θὰ κάμῃς περιουσία. "Αλήθεια δὲν ἔκαμα ἔως τώρα περιουσία, ἀλλὰ τὴ δουλίτσα μοῦ τὴν κάμω καλὰ. Τώρα θέλω νὰ τὴν κάμετε καὶ σεῖς. Πῶς μπορῶ νὰ μὴ λυπηθῶ ἓνα πτωχὸ κοριτσάκι χωρὶς μὴτέρα, μ' ἓνα πατέρα ἄρρωστο; Γι' αὐτὸ θὰ σας βοηθήσω νὰ πωλήσετε τὰ ἀγαλματάκια σας. Ἀλλὰ βλέπω ὅτι εἰσθε κουρασμένη. "Εαπλώσου ἐκεῖ δὲ 'ς τὴ σκιά, ἀγάπη μου, καὶ κοιμήσου· ἐγὼ προσέχω γιὰ μουστερηδες.

"Η Δέα δὲν ἐπερίμενε νὰ τῆς το ξαναποῦν. Τὸ κεφαλάκι της ἐπονοῦσε καὶ

τὰ ματάκια της ἦσαν βαρῆα ἀπὸ τὴν ἀγρυπνίαν τῶσων νυκτῶν. Ἐκάθησε εἰς τὴν κλῖμακα τοῦ πυλῶνος καὶ στηρίξασα τὸ ὠχρόν της μάγουλον ἐπάνω εἰς τὴν ἄσπρην ποδιᾶν τῆς ἀγαθῆς γυναικός, ἀπεκοιμήθη ἡσύχως. Παρὰ τοὺς πόδας της ὁ σκύλος δὲν ἐδράδυνε νὰ τὴν μιμηθῇ, ἐν ᾧ ὁ Φίλιππος, ἀναρριχηθεὶς ἐπὶ τοῦ ὑποδάθρου μίξ τῶν στηλῶν, αἰτνέσας ἐκδοσμον τὴν εἴσοδον τοῦ μεγάρου, ἐσύριζεν εὐθυμος ἓνα τραγουδάκι, περιμένων ἐν πεπονηθείᾳ τὴν πελατεῖαν, τὴν ὁποῖαν εἶχεν ὑποσχεθῇ ἡ Κελίνα. ("Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΛΕΡΟΣ

ΚΟΡΩΝΑ Η ΓΡΑΜΜΑΤΑ;

— Νά μου δώσετε μιὰ καὶ εἴκοσι νὰ πάρω τὴν Κατήχησι· νὰ το ξεύρετε, χωρὶς βιβλίο δὲν πηγαίνω αὔριο σχολεῖ! Θὰ πάρω τιμωρία!

— Καὶ εἶνε ἀνάγκη νὰ πᾶς τώρα; Αὔριο τὸ πρωὶ καθὼς θὰ πηγαίνης περνεῖς ἀπὸ τὸ βιβλιοπωλεῖο καὶ τὴν πέρνεις.

— "Οχι! ὄχι! τὸ βιβλίο το θέλω ἀπόψε γιὰ νὰ μελετήσω.

Καὶ κρίνων τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐπιχείρημα ὡς ἀκαταμάχητον, ὁ κύριος Νικήτας ἔδωκεν εἰς τὸν υἱὸν μίαν δραχμὴν καὶ εἴκοσι λεπτὰ εἰς νίκελ καὶ τὴν ἄδειαν νὰ ἐξέλθῃ μόνος του διὰ νὰγοράσῃ τὴν Κατήχησιν.

"Ητο Κυριακὴ ἀπόγευμα. Ἡ βροχὴ εἶχε κοπάσῃ. Ἀπέξω ἀπὸ τὴν Χρησοπηλωτίτσαν ἓνα σωρὸ παιδία, μικρὰ καὶ μεγάλα, τοῦ δρόμου καὶ τοῦ σπιτιοῦ, ἀεργα παιδία μαζὶ με λούστρους, ὑπνέται με τὰ κυριακάτικα μαζὶ με μαθητάς, — πολὺ κακοαναθρεμμένους βέβαια μαθητάς, — ἔπαιζαν στ τ ρ η φ τ ὁ. Ἡ μικρὰ πλατεῖα ἡ καὶ θυγρὸς ἀντίχει ἀπὸ ἀλαλαγμὸν, ἀπὸ φωνὰς καὶ ἀπὸ γέλωτας, ἀπὸ βλασφημίας καὶ ἀπὸ ὕβρεις. Οἱ διαβάται καὶ οἱ γείτονες ἐστέκοντο καὶ ἔδλεπον με κάποιαν εὐχαρίστησιν τὸ θορυβῶδες παιγνίδιον τῶν παιδιῶν (δυστυχῶς ὑπάρχουν πολλοὶ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι διασκεδάζουν με ὅλα, χωρὶς νὰ σκέπτονται τίποτε) ἀλλ' εὐρίσκοντο καὶ μερικοὶ οἱ ὁποῖοι ἠπόρουν πῶς ἀπὸ τῶσων μικρὰ στόματα ἐξήρχοντο τῶσων μεγάλων βλαστημιῶν καὶ ἐλυποῦντο ἀπὸ καρδίας τὰς μαθητικὰς ἐκείνας στολάς, αἱ ὁποῖαι συνεφύροντο με τὰς ῥυπαρὰς βλούζας καὶ τὰ ξεσχισμένα σακάκια τοῦ δρόμου.

"Ο Γιάγκος — οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ υἱὸς τοῦ κυρίου Νικήτας, — ἐπέρασεν ἀπὸ ἐκεῖ. Ἰσως τὸν εἴλκυσε ὁ θόρυβος· διότι ἡμποροῦσε νὰ στρήψῃ καὶ παρακάτω, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ὁδὸν Ἐρμού. Ἐστάθη ὀλίγον καὶ ἐκαλησπέρισεν ἓνα-

δυὸ ἀπὸ τοὺς παίζοντας, τοὺς ὁποίους ἔτυχε νὰ γνωρίσῃ.

— "Ω! καλῶς τὸ Γιάγκο! δὲν παίζεις καὶ σὺ λιγάκι μαζὶ μας;

— "Οχι! ὄχι! δὲν μπορῶ τώρα... ἔχω δουλειά.

— "Ελα τώρα ποῦ θὰ μας κάνῃς τὸν ἀκατάδεκτο! Παῖξε καὶ σὺ καμμιά δεκάρα... μιὰ δεκάρα μονάχα! Νὰ ἰδῇς ποῦ θὰ κερδίσης.

— Δὲν παίζω.

— "Αφῆσέ τον, καλέ! Νομίζεις πῶς ἔχει πεντάρα 'ς τὴν τσέπη του αὐτός;

— "Εχω μὰ δὲν σας παίζω, νά!

Καὶ ὁ Γιάγκος, με ὄλην τὴν ἀπλότητα, ἐξήγαγεν ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του ἓν ἀπὸ τὰ νικέλινα νομίσματα ποῦ του εἶχε δώσῃ ὁ πατέρας του.

— Βρὲ σὺ 'εἰκοσάρακι εἶνε; "Ελα, νὰ ζῆς, στρήψέ το... ἔτσι γιὰ γούστο... ἡμεῖς οἱ τρεῖς, χωριστὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους... "Ελα· κορῶνα ἡ γράμματα. "Ο Γιάγκος ἐμειδίασε καὶ ἔτσι γιὰ γούστο ὁ ἐσήκωσε τὸ χεῖρι.

— "Ελα, θὰ το στρήψω, εἶπε· πέστε το· κορῶνα ἡ γράμματα;

"Ετελείωσεν! "Ο Γιάγκος ἔπεσεν εἰς τὴν παγίδα. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις ἡ ἀρχὴ εἶνε κάτι περισσότερο ἀπὸ τὸ ἥμισυ τοῦ παντός· εἶνε πολλάκις αὐτὸ τὸ π ᾶ ν. Καὶ ὁ Γιάγκος ἔκαμε τὴν ἀρχὴν. "Εστρηψε τὸ εἰκοσάρακι καὶ το ἔχασε. Δὲν εἶχε πλέον 1, 20 ποῦ του ἔχρησάζετο. Ἐσκέφθη ὅτι ἔπρεπε νὰ παίξῃ ἄλιν, μὴ πῶς ἤθελε κερδίσῃ τὸ ἀπολεσθέν. Ξαναπαίζει λοιπὸν καὶ ξαναχάνει καὶ ἄλιν ξαναπαίζει καὶ ἄλιν ξαναχάνει... Εἶνε περιττὸν νὰ παρακολουθῇσωμεν ὅλας τὰς φάσεις τοῦ πεισματοῦ παιγνιδίου του. Τί μᾶς ἐνδιαφέρουν αἱ λεπτομέρειαι, ἀφ' οὗ γνωρίζωμεν τὸ ἀποτέλεσμα; "Ο Γιάγκος ἔχασε... μάλιστα ἔχασεν ὅλα τὰ λεπτὰ ποῦ του εἶχε δώσῃ ὁ πατέρας... Σιγά, σιγά, χωρὶς νὰ το ἐννοήσῃ, κάποτε κερδίζων καὶ εὐχαριστούμενος, τὰς περισσοτέρας φορὰς χάνων καὶ πεισμώνων, ἦλθε στιγμὴ ποῦ ἔβαλε τὸ χεῖρι 'ς τὴν τσέπη καὶ δὲν εὗρε πλέον νίκελ. "Ανοῖξε τότε τὸ στόμα του καὶ ἐπρόφερε μίαν ἀπὸ τὰς βλαστημίας που ἤκουεν ἐκεῖ ἀπὸ τῶσων ὄψεων, ὅχι τὴν ἐλαττωτέραν... Καὶ εὐθύς, ὡς νὰ ἐντράπη ὅσους τὸν ἤκουσαν,

— Δὲν ἔχω ἄλλα πειά... καληνύκτα σας! εἶπε με παραπονετικὴν φωνὴν καὶ ἔφυγε.

Κατὰ τὴν διάβασιν του ἤκουσεν ἓνα μεγαλῆτερον, ὁ ὁποῖος ἐστέκετο ἐκεῖ, ποῦ, νὰ λέγῃ:

— Βρὲ τὸ μπουῖρο! Ἐστάθη καὶ τοῦ ἤκουον ὅλα τὸν τὰ λεπτὰ οἱ μάγκες!

"Ω, τί ἐντύπωνιν ποῦ τοῦ ἔκαμαν αὐταὶ αἱ λέξεις!

"Ητο μ π ο ὕ φ ο ς λοιπὸν καὶ οἱ

μ ᾱ γ κ ε ς τὸν ἐκατάφεραν νὰ τον γδύσουν... Καὶ τώρα, με τί λεπτὰ θὰ ἠγόραζε τὴν Κατήχησιν; Τί θὰ ἔλεγεν εἰς τὸν πατέρα του; Τί θὰ ἔλεγεν εἰς τὸν διδάσκαλόν του; Τί ἐντροπή!

"Εγύρισε 'ς τὸ σπίτι σὰν τὴ βρεγμένη γάτα καὶ ἀνέδῃ κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ δωμάτιόν του. Κατὰ δυστυχίαν ὅμως τὸν ἤκουσεν ὁ κύριος Νικήτας καὶ τοῦ ἐφώναξεν ἀπὸ κάτω: — "Ε, τὴν 'πῆρες;

Λέγουν ὅτι ἡ ὁδὸς τοῦ παραπτώματος εἶνε τόσο κατωφερής, ὥστε δὲν ἡμπορεῖ κανεὶς εὐκολὰ νὰ σταματήσῃ.

— Ναί! ἀπήντησεν ὁ Γιάγκος. Τώρα θὰ μελετήσω.

"Αλλὰ ποῦ καὶ με τί νὰ μελετήσῃ! Ἡ λύπη του, ἡ ταραχὴ τοῦ ἥτο τόση, ὥστε δὲν εἶχεν ὅρεξιν οὔτε τᾶλλα τοῦ βιβλίου νανοῖξῃ... Ἀρὰ γε ἤρχισεν ἀπὸ τώρα ἡ μετάνοια; Πολὺ πιθανόν... "Ο Γιάγκος δὲν ἦτο κακὸ παιδί, δὲν ἦτο συνηθεισμένος εἰς παρομοίας παρεκτροπὰς, δὲν ἠδύνατο χωρὶς τύψιν νὰ ψεύδεται καὶ νὰ ὑποκρίνεται. Ἀπειρία καὶ ἀδυναμία χαρακτῆρός του ἔφεραν εἰς αὐτὴν τὴν ἀξιοθνήσκον θέσιν· ὅχι ποτὲ διαφθορά. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅμως ὅτι τῶρ' ἀκόμη ἐφοβεῖτο πολὺ περισσότερο τὴν τιμωρίαν, ἢ ὁποῖα θὰ τον ἐπερίμενεν, ὅταν θὰ πεκαλύπτετο τὸ λάθος του, παρὰ τὸ λάθος τοῦ ἴδιον. Ἡ θέσις τοῦ ἥτο δυσχερής. Ὁ κύριος Νικήτας δὲν ἦτο πολὺ εὐπορος καὶ ἤξευρεν ὁ Γιάγκος ὅτι μετὰ δυσκολίας θὰ του ἐδίδεν ἄλλα χρήματα, ἂν του ἔλεγεν ἔξωθεν ὅτι τὰ πρῶτα τὰ εἶχε χάσῃ εἰς τὸν δρόμον (διότι πρὸς στιγμὴν ἐσκέφθη νὰ τρυπήσῃ τὴν τσέπην του καὶ νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι τοῦ ἔπεσαν.) Ἐξ ἄλλου ὁ διδάσκαλός του ἦτο πολὺ αὐστηρὸς καὶ τίς οἶδε τί θὰ ἔκαμνεν αὐριον ἂν τον εὕρισκε πάλιν ἀμελετήτον καὶ χωρὶς βιβλίου. Ἰσως θὰ εἰδοποιούσε τὸν πατέρα του. Ἡ πρᾶξις τοῦ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μεῖνῃ ἐπὶ πολὺ κεκρυμμένη.

"Εφαγε χωρὶς ὀρεξιν καὶ πολὺ σκεπτικὸς ἐπέρασε δὲ μίαν νύκτα πολὺ ἀποσχημὴν, με διακεκομμένον ὕπνον καὶ με κακὰ ὄνειρα. Κατηράτο τὴν στιγμὴν ποῦ ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν Χρυσοπηλωτίτσαν, χωρὶς νὰ σκέπτεται ὅτι τὰς καλὰ καὶ φρόνιμα παιδία ἐπέρασαν τὴν ἰδίαν ὁδὸν χωρὶς νὰ πάθουν τίποτε κακόν...

Τὸ πρωὶ ἐσκέφθη νὰ κάμῃ τὸν ἄρρωστον καὶ νὰ μὴ ὑπάγῃ εἰς τὸ σχολεῖον. Ἀλλὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ταχέως ἀπέριψε τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν, σημαίνει ὅτι εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς τοῦ ἤρχισεν νὰ βλαστάνῃ καλὰ ἡ ἀληθὴς μετάνοια, ἢ ὁποῖα τον ἔκαμε νὰ πηγαίῃ σχεδὸν ἐκουσίως πρὸς τὴν τιμωρίαν, τῆς ὁποίας χωρὶς νὰ το ἐννοῇ, ἔκρινεν ἄξιον τὸν ἑαυτὸν του.

("Ἐπεται τὸ τέλος)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΜΑΣ

Ἡ κληρώσις τῶν Δώρων μας, ἡ ὁποία εἶχεν ὁρίσθῃ διὰ τὴν 16 Ἰανουαρίου ἀναβάλλεται.

Ἐπειδὴ ὠρίσαμεν πολὺ μικρὸν διάστημα καὶ πολλοὶ συνδρομηταὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ ἰδίως, δὲν ἐπρόφθασαν νὰνανεώσουν τὴν ἐγγραφὴν των, καὶ ἐπειδὴ ἐξ ἄλλου πολλοὶ ἀνταποκριταὶ μας, ὡς καὶ συνδρομηταὶ, ἐνεργοῦντες ὑπὲρ τῆς «Διαπλάσεως» παρεκάλεσαν νὰ παρατείνωμεν τὴν προθεσμίαν διὰ νὰ δυνηθῶν νὰ ἐγγράψουν περισσοτέρους ἀκόμη συνδρομητάς. Χωρὶς νὰποκλεισθῶσιν οὗτοι τῆς κληρώσεως, — διὰ τοῦτο ἀπεφασίσαμεν νὰναδάλωμεν ἐπὶ ἓνα μῆνα ἀκόμη τὴν κληρώσιν τῶν Δώρων μας, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ ὡς ἑξῆς ἐν τῷ Γραφείῳ μας τὴν 18 Φεβρουαρίου, ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 11 π. μ. ἐπὶ παρουσίᾳ Ἐπιτροπῆς καὶ παντὸς ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις ἐνδιαφερομένων.

Εἰς τὴν κληρώσιν θὰ λάβουν μέρος, ἐκτὸς τῶν ἡδὴ ἀνανεωσάντων ἢ ἐγγραφέντων νέων, καὶ ὅλοι οἱ θάνατεώσαντες τὴν ἐγγραφὴν των ἢ θὰ ἐγγραφῶσιν διὰ πρῶτην φοράν εἰς τὴν «Διαπλάσιν τῶν Παίδων» μέχρι τῆς 17 Φεβρουαρίου 1896.

Ἐλπίζομεν ὅτι οἱ συνδρομηταὶ μας δὲν θὰ δυσἀρεσθηθῶσιν διὰ τὴν μικρὰν αὐτὴν ἀναβολήν, ἀφ' οὗ γίνεται πρὸς τὸ καλὸν τῆς ἀγαπητῆς τῶν Διαπλάσεως καὶ διὰ νὰ μὴν ἀδικηθῶσιν καὶ οἱ πολλοὶ μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν διαμένοντες συνάδελφοί των.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ διδασκάλισσα ἀπὸ πολλῆς ὥρας προσπαθεῖ νὰ κινή τὸν μικρὸν Δημητράκη νὰ ἐννοήσῃ ὅτι δισύλλαβος λέξις εἶνε ἐκείνη ἡ ὁποία ἔχει δύο συλλαβάς.

— Τὸ ἐννόησες; τὸν ἐρωτᾷ.

— Τὸ ἐνόησα! λέγει ἐπὶ τέλους ὁ Δημητράκης.

— Λοιπόν, πέ μου μίαν λέξιν δισύλλαβον.

— Μάτι!

— Λαμπρά! Καὶ γιατί εἶνε δισύλλαβος;

— Διότι ἔχομεν δύο μάτια, ἀπαντᾷ θριαμβευτικῶς ὁ Δημητράκης.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τῆς Κικῆς.

Ὁ Καθηγητής: Πόσα ἔτη διήρκεσεν ὁ τριακονταετής πόλεμος;

Ὁ Μαθητής: Δὲν τοῦ λέγει τὸ βιβλίον μου, κύριε καθηγητά.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τῆς Αἰδωνόου τοῦ Κολωνοῦ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Καὶ ὅμως; ἐγὼ δὲν εἶμαι ἐντελῶς εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸ πρῶτον μου φύλλον, τὸ ὁποῖον τόσον σοῦ ἤρεσεν, ἀγαπητὲ Κόδρε! Διότι αἱ εἰκόνες τοῦ δὲν ἦσαν ὅπως τὰς ἐπεθυμοῦν. Ἀλλὰ φαντάσου ὅτι τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἡσθέντησεν ὁ τσιγγογράφος καὶ ἔδωσα τὰς εἰκόνας εἰς ἄλλον, ὁ ὁποῖος τὰς ἐξετέλεσεν ἐν μεγάλῃ βίᾳ. Διὰ τοῦτο δὲν ἐπέτυχαν πολὺ, πάντων ἡ Ἀδρὴ τῆς Πρωτοχρονιάς, ἡ ὁποία ἔγινε Νύξ, καὶ ἐκ τούτου προῆλθε καὶ ἡ μικρὰ βραδυτὴ περὶ τὴν ἑκδοσιν τοῦ φύλλου, διὰ τὸ ὁποῖον κατεστενοχωρήθη. Ἐπρεπε νὰ σε εἶχα ἐδῶ νὰ ἔβλεπες κατὰ πόσων προσκομμάτων καὶ δυσχερειῶν παλαιῶ, πόσων κοπιᾶζω ἔως οὗ καταρτίσω τὸ φύλλον μου εὐπρόσωπον. Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι ἡ θερμὴ ἀγάπη τῶν μικρῶν μου φίλων με ἱκανοποιεῖ δι' ὅλα!

Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ὥραιάς σου εὐχάς, Ἑλληνίς Καλλιτέχνις! Ὁ θαυμαστής τῶν Ὁραίων Τεχνῶν θὰ ἴδῃ σήμερον ὅτι ἐπιθυμεῖς νὰ μάθῃς τὸ ἀληθὲς ὄνομα του.

Μοῦ ἀρκεῖ ἡ καλὴ σου διάθεσις, ἀγαπητὴ Αἰδὼ τοῦ Παλίου. Μὴν στενοχωρῆσαι ἂν δὲν κατορθώσῃς τίποτε μέχρι τέλους.

Εἰς τὴν προσφιλεῖ θερμὴν Νύκτα, ἔστειλα τὸ βραβεῖόν της, Γλαυκῶπις Ἀθηνᾶ. Σὰς φίλῳ καὶ τὸς δύο μὲ πολλὴν ἀγάπην.

Μὲ καθιστᾷς ὑπερήφανον μὲ τὰς τόσῳ κολακευτικὰς σου ἐκφράσεις, Στράβων Γεωγράφε. Ἐχάρην πολὺ πού ἔμαθα ὅτι ἔγινες καλὰ. Σοῦ ἔστειλα ὅ,τι μοῦ ἐξήγησες.

Θὰ ἔλαβες ἤδη τὸ βραβεῖόν σου, Ἡρωϊκὴ Πάρρα, καὶ εἰς ἀνώτερα. Ἀ, ἐδῶ κάμνει φέτος πολὺ κρῦο καί, νὰ σοι εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ἐξήλευσα ὅταν ἀνέγνωσα τὰ περὶ τοῦ ὥραίου σας καιροῦ. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἡ νῆ-σός σας εἶνε ἡ εὐτυχὴς χώρα τῆς αἰωνίας ἀνοιξέως; τὴν ὁποίαν ἀνείρευσαν οἱ ποιηταί. Ἀν δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ μένω εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀρεῦντως καὶ ἡρόδωτος εἰς τὴν Κέρκυραν.

Ρεῦμα τοῦ Ἑλλησπόντου, ἡ ἐπιστολὴ σου πολὺ πολὺ μ' εὐχαρίστησεν. Ἀποπνέει ἀρωμα ἀγάπης καὶ εὐκρινείας. Ἐλπίζω ὅτι αὐτὸ τὸ ἔτος θὰ μοῦ γράψῃς συχνότερα καὶ σου στέλλω ἓνα ἐγκάρδιον ἀσπασμόν.

Πολύ, πολὺ ἐλυπήθην διὰ τὸν θάνατον τοῦ τοῦ-τίμου σου πατρός, Ὁραία Κέρκυρα! Ποῦ νὰ εὕρῃ καθεὶς λόγους παρηγορίας εἰς τόσῳ σοβαρὸν δυστύχημα! μόνος ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος ἐπιβλέπει ἐρ' ὅλων τῶν πλάσμάτων του, ἡεῦρε νὰ ἐσταλάξῃ βάλασμον παρηγορίας εἰς τὰς καρδίας τῶν πενθόντων! Αὐτὸν παρακαλῶ νὰ θεραπεύσῃ ταχέως τὴν πληγὴν τῆς ἀγαπητῆς μου φίλης. — Διὰ βραβεῖον νὰ ἐκλέξῃς ἓνα τόμον ἐκ τῶν μὴ ὑπερτιμημένων. Γρίφους γαλλικοὺς δὲν δημοσιεύω.

Εὐχαρίστησε ἐκ μέρους μου τοὺς γονεῖς σου, ἀγαπητὴ Φοῖβε Ἀπολλών, διὰ τὴν τόσῳ ἐκτίμησιν, τὴν ὁποίαν τρέφουν πρὸς ἐμὲ προνοῦντες ὅτι αἱ Διάπλασις εἶνε περιοδικὸν ἀνεγνωρισμένον ὑρ' ὅλων ὡς μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος του. Τὸν καίμενον τὸν Παναγιώτην! ἤθελεν ὁ ἄνθρωπος νὰ εἴπῃ ὅτι ἐδίδετο καὶ τοῦ ἐξέφρασεν ἀστείφῳ τῷ ἑρῳεῖ.

Ὁραιοτάτη ἡ παρομοίωσις σου, Ἀττικὴ Νύξ, καὶ ἀληθινὰ χαριτωμένον τὸ γραμματάκι σου. Ἀν εἶχα χρόνον θὰ τοῦ ἐδημοσίευσά ἐδῶ ὁλόκληρον Ἰδὲ τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ προηγούμενου φύλλου ἐκεῖ λέγω καὶ διὰ τὰς χιονίστρας.

Εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς μου φίλους: Π. Καρζήν, Πέτρον Μ. Σχιμπελ, Ἀνδρέον Σουλῶτην, Μαρτεῖον τοῦ Τροφωρίου, ὡς καὶ τὸν ἀδελφόν του Πέτρον, στέλλω πολλοὺς πολλοὺς ἀσπασμούς.

Καλὰ ὅσα μοῦ γράφεις, ἀγαπητὴ μου Λευκὴ Βιολέττα, ἀλλὰ καὶ πλὴν ἐλπιζόμενης νὰ ὑπογράψῃς τὰς λύσεις σου, νὰ βάλῃς τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ τὴν ἡλικίαν σου. Δὲν εἶπα, νὰ μὴ τα ξεχνᾷς; Ἰδὲ τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 18 Φεβρουαρίου.

20. Μωσαϊκόν.

Ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Ἡρακλῆς, ἡ Ἰσις, ὁ Ἀπόλλων ἡ Διμήτρα, ὁ Ἀΐολος προσέτι καὶ ὁ Σόλων προτιφέρουν τὰ συστατικά που πρέπει ζητήσης ἂν θέλῃς ἓνα ποιητὴν ἀρχαῖον νῆναστήσης.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνίδος Καλλιτέχνιδος.

21. Στοιχειογράφος.

Ἐάν εἰς ἐν ἐπιθετον κεφαλὴν κι' οὐρὴν κολλήσης ἐν τοπικὸν ἐπίρρημα εὐθὺς θὰ ἀπαντήσης

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Λυκούργου.

22. Κυδόμενον.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΕΕΙΗΜΝΟΟΠΠΡΡΣΣΩΩ σχηματίσιν κυδόμενον τοῦ ὁποῖου μίαν ἐκ τῶν τεσσάρων λέξων νὰ εἶνε πρόθεσις.

Ἐστᾷλη ὑπὸ Ἀρχιμήδους τοῦ Μαθηματικοῦ.

23. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον ἡ Σύρος σοι παρέχει, τὸ δεύτερον δὲ πάντοτε ἔς τὰς ἀνιέσεις τρέχει. Διὰ τὸ τρίτον ἀπορεῖς; ἔς τοὺς μῆνας νὰ ζητήσης. Τὸ τέταρτον ὦ! τρομεραὶ τῆς γῆς ἴνε δονήσεις, καὶ πρὸ τοῦ πέμπτου ταπεινῶς πᾶς τὸν αὐχένα κύπτει.

Ἀντωνυμία ἔπειτα. Αὐτὰ ὁ ρόμβος κρύπτει. Ἐστᾷλη ὑπὸ Παναγιώτου Π. Πιερ τοῦ

24. Παίγνιον.

Ν' ἀναγνωσθῇ ἡ κάτωθι ἐπιγραφή:

Α Ρ Η Ρ
Α Μ Κ Ι
Η Τ Α Σ
Γ Ι Κ Δ

Ἐστᾷλη ὑπὸ Θεοδοσίου Θ. Ζωτοπούλου.

25-29. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ δύο γραμμάτων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ὁμαλός, ὁσία, Ἰκτίνος, ταῦς, ἄκριτος.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρέου Στρατιώτου.

30. Διπλὴ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρκετὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι γνωμικὸν ἐκ δύο λέξεων, τὰ δὲ τρία πόλιν τῆς Ἑλλάδος.

1, Πόλις τῆς Ἀραβίας 2., Θεά 3, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 4, Γυνὴ τοῦ Τρωικοῦ πολέμου 5, Λίμνη τῆς Ἑλλάδος. 6., Ὅπλον τῶν ἀρχαίων 7, Ὀρυκτόν. 8, Νομός τῆς Ἑλλάδος. 9, Πόλις τῆς Ἰταλίας.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Μπατόδου.

31. Φωνηεντόλιπον.

φλς-φλ-σμπνν-τ-πν.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Φοῖβου Ἀπόλλωνος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 4-11 Νομβρίου - 895
893. Κάπρος (Κ, πρὸς). — 894. Ἀριστείδης (Ἄρης, τί, δίδε). — 895. Θέρος, Θεός. — 896. Κρίσπος. — 897.

Μ | Ι | Δ | Α | Σ | Κ | Ρ | Ε | Ω | Ν |

Δ
Ν
Ι
Α
Α
Α
Α

Ι | Θ | Α | Κ | Η | Θ | Α | Σ | Ο | Σ |

898—901. Ἡ ἀνταλλαγή γίνεται διὰ τῶν γραμμάτων μ καὶ ι, αἱ δὲ σχηματίζονται λέξεις εἶνε: Πρίσμος, Μαρία, τίμιος, μόλις.

— 902-903. 1, Σόλων. 2, Χελών. — 904 ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ (1, Δημήτηρ. 2, ΜΟΣΧΑ 3, ΘΕΡΟΣ 4, ΝΗΣΟΣ). — 905. Πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μάλλον ἢ ἀνθρώποις. — 906. Τῇ ἀχαριστίᾳ ἔπειτα ἡ ἀναισχυντία.